

НЕНАСИТНИЯТ ПОП АРМЕНСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Иван Троянски, 1976

chitanka.info

Имало някога на света един сиромах. Една сутрин той нарамил търнокопа и отишъл да изкоренява пънове. Изкопал един пън, а под него — злато. Пак го заровил и се замислил: „Как да го пренесе в къщи?“

Застанал на пътя, гледа — попът кара седем катъра.

„Късмет — помислил селянинът, — той има катъри, ще пренесе всичкото злато в къщи и на никого нищо няма да каже.“

Щом попът се изравнил с него, сиромахът му рекъл:

— Добре, че те срещнах, отче.

— Какво има?

— Скъпи отче, преди смъртта си, дядо ми зарови всичкото ни злато в гората. Сега го изрових. Вече седми ден стоя на пътя, много хора минаха край мен, но се страхувам да се доверя на първия срещнат, а на теб ти вярвам, ти, отче, си духовно лице, ще запазиш тайната ми.

— Защо се бавиш, синко? — развикал се попът.

Веднага се спазарили, че той ще пренесе златото и ще вземе за услугата седем жълтици. Отишли в гората, натоварили златото — тъкмо се събрало на седемте катъра. Тръгнали. По пътя попа започнало да го бори съмнение:

— Синко, моята част е твърде малка.

— Добре, вземи товара на единия катър и карай.

Изминали още малко, попа пак го гризе съмнението:

— Синко, моята част е твърде малка.

— Отче, вземай товара на два катъра и карай по-бързо!

Изминали още малко, попа пак го засмукало под лъжичката:

— Синко, моята част е твърде малка.

— Отче, вземай товара на петте катъра и карай, де!...

След малко попа пак го засмукало:

— Синко, частта ми е твърде малка.

— Да те убие господ, отче, вземай всичките седем товара, само побързай.

Стигнали до един извор. Спрели: сиромаха го мъчела жажда.

Той извадил от пазвата си златната чаша, която намерил, когато изравял съкровището, гребнал вода и пил.

— Синко, дай чашата, ще пия и аз — помолил попът.

Пил вода, сложил чашата в пазвата си и казал:

— Аз съм свещеник, тази чаша ми трябва повече.

Сиромахът се разсърдил, грабнал шепа пръст и му я хвърлил в лицето. Попът ослепял с двете очи и така си останал на пътя.

Сиромахът взел чашата, подкарал катърите и оттогава си живее радостно и безгрижно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.